

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13555/2025
07.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Михаиловић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Андрија Павловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1451/25 од 26.03.2025. године, у седници одржаној 07.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Апелационог суда у Београду Гж 1451/25 од 26.03.2025. године у ставовима 2, 3. и 4. изреке, и **ПРЕСУЂУЈЕ** тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 7421/23 од 13.11.2024. године у делу става 2. изреке, којим је тужена обавезана да на име накнаде материјалне штете плати тужиљи 1.578.899,00 динара са законском каматом од 13.11.2024. године, као и у ставу 4. изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи плати 67.500,00 динара на име трошкова ревизијског поступка у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7421/23 од 13.11.2024. године дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 07.05.2024. године, па је ставом 2. изреке тужена обавезана да тужиљи плати на име накнаде материјалне штете 3.078.899,00 динара са законском каматом од 13.11.2024. године до исплате. Ставом 3. изреке одбијен је захтев за исплату камате на наведени износ главног дуга за период од 01.10.2015. године до 13.11.2024. године. Ставом 4. изреке, тужена је обавезана да тужиљи на име трошкова поступка плати 630.245,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1451/25 од 26.03.2025. године, у ставу 1. изреке, делимично је одбијена као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду у ставу првом изреке, као и делу става другог изреке, којим је тужена обавезана да тужиљи плати 1.500.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.11.2024. године до исплате. Ставом 2. изреке, у преосталом

делу става другог изреке, пресуда Првог основног суда у Београду је преиначена и одбијен је захтев тужиле за исплату износа од 1.578.899,00 динара са каматом. Преиначено је и решење о трошковима поступка тако што је тужена обавезана да тужилу накнади трошкове у износу од 425.412,50 динара, у ставу 3. а ставом 4. изреке тужилу је обавезана да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.750,00 динара.

Благовременом ревизијом тужилу побија правноснажну другостепену пресуду у ставовима два, три и четири изреке, због погрешне примене материјалног права и погрешног тумачења одредбе члана 13. ЗПП, односно везаности парничног суда за пресуду кривичног суда. Предлаже да се пресуда другостепеног суда преиначи и потврди пресуда Првог основног суда или да се укине и врати на поновно одлучивање. Трошкове тражи и опредељује.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку Врховни суд налази да је ревизија тужиле основана.

У поступку доношења побијане пресуде није било битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је била ангажована од стране тужиле да се брине о њеној мајци, сада пок. ВВ, што је чинила посећујући је у њеном стану у ул. ... број ... у Београду. Током септембра 2015. године, тужена је из стана на штету тужиле, из ормана дневне собе, одузела металну кутију за накит, црне боје у којој се налазио златан накит наведен у изреци пресуде Првог основног суда у Београду СПК бр.751/19 од 06.11.2019. године, којом је суд прихватио споразум о признању кривичног дела по оптужном предлогу Првог основног јавног тужилаштва Кт 3334/19 СК 746/19 од 06.11.2019. године, и којом је окривљена, овде тужена, оглашена кривом што је септембра месеца 2015. године у Београду, у улици ... број ..., у стању урачунљивости, свесна свог дела и хтела његово извршење, у намери да њеним присвајањем прибави себи противправну имовинску корист чија вредност прелази износ од 450.000,00 динара на штету оштећене АА, а у стану ВВ из ормана дневне собе одузела металну кутију за накит црне боје у којој се налазио описани накит. Оценом изведених доказа, првостепени суд је утврдио број и врсту присвојеног накита. Његова вредност је утврђена спроведеним вештачењем. Првостепени суд је прихватио варијанту налаза вештака по којој укупна вредност накита у време вештачења према исказу тужиле од 08.04.2021. године и према вредности злата квалитета 750/1000 (18 карата), износи 3.078.899,00 динара.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 154, 155, 185. и 189. ЗОО, усвојио захтев тужиле и тужену обавезао да јој накнади вредност одузетог накита у износу од 3.078.899,00 динара са законском каматом од пресуђења, имајући у виду да је висина материјалне штете утврђивана према ценама у време пресуђења. Првостепени суд образлаже да правноснажна кривична одлука не спречава парнични суд да у парничном поступку утврђује обим и висину настале штете проузроковане кривичним делом код чињенице да је тужилу са имовинскоправним захтевом упућена на парницу.

Другостепени суд не прихвата становиште првостепеног суда и делимично преиначава првостепену пресуду одбијајући захтев тужиле за вредност преко 1.500.000,00 динара. Другостепени суд сматра да је суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим, па имајући у виду да је тужена оглашена кривом за кривично дело из члана 204. став 2. Кривичног законика, а оно подразумева да вредност украдених ствари не прелази 1.500.000,00 динара, преиначава првостепену пресуду и за износ преко 1.500.000,00 динара, одбија тужбени захтев јер је прибављање

противправне имовинске користи преко износа од 1.500.000,00 динара обележје квалификованог кривичног дела из става 4. члана 204. Кривичног закона, за који тужена није правноснажно осуђена.

Врховни суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда.

Чланом 13. Закона о парничном поступку је прописано да је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим.

Пресудом Основног суда у Београду прихваћен је споразум о признању кривичног дела по оптужном предлогу Првог основног јавног тужилаштва и она се изједначава са осуђујућом кривичном пресудом. Али, споразумом није решено питање од значаја за одлучивање у овој парници у погледу врсте и обима штете, те вредности одузетих ствари. Стога је првостепени суд имао овлашћење да у парничном поступку покренутом тужбом за накнаду штете од стране лица оштећеног предметним кривичним делом, утврђује врсту и обим штете, односно вредност украдених ствари.

Парнични суд јесте везан чињеницом да постоји кривично дело и да је тужена кривично одговорна, али није везан у погледу утврђивања вредности настале штете одузимањем предметних ствари, јер то питање није решено у кривичном поступку у коме је постигнут споразум о кривици, а у коме је тужила од стране кривичног суда упућена да имовинскоправни захтев оствари у парници.

Првостепени суд је оценом изведених доказа утврдио врсту и обим штете, као и вредност ствари, па је применом члана 154, 155, 185. и 189. ЗОО, правилно одлучио када је усвојио захтев тужиле за накнаду вредности украдених ствари, са каматом од пресуђења. Зато је на основу члана 416. ЗПП, одлучено као у изреци ове пресуде.

Тужили су досуђени опредељени трошкови ревизијског поступка на основу члана 153, 154, 165. ЗПП, у висини састава ревизије.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић